Súd:	Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka:	16Co/48/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6911200920
Dátum vydania rozhodnutia:	04. 07. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Ivica Hanusková
ECLI:	ECLI:SK:KSBB:2013:6911200920.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivice Hanuskovej a členov senátu Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša, v právnej veci navrhovateľa O. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., G. č. XXX, právne zastúpeného JUDr. Jánom Čipkom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Hnúšťa, Partizánska cesta č. 197 proti odporkyni Slovenskej republike, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Štúrova č. 2, IČO 00 166 481, o zaplatenie 4.868,75 € s príslušenstvom, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 9C/28/2011-108 zo dňa 01. 10. 2012, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok vo výroku, ktorým okresný súd uložil odporkyni Slovenskej republike, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody vo výške 1.368,75 € a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2.000 €, a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania, p o t v r d z u j e.

Vo zvyšku zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Odporkyňa Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 147,47 € na účet jeho právneho zástupcu, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil povinnosť odporkyni Slovenskej republike zastúpenej Generálnou prokuratúrou SR zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody vo výške 1.368,75 € a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2.000 € titulom náhrady škody, ktorá navrhovateľovi vznikla nezákonným rozhodnutím vydaným orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej v texte len „Zákon o zodpovednosti“). V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že u navrhovateľa došlo ku škode v trestnom konaní. Trestné stíhanie voči navrhovateľovi sa začalo vydaním uznesenia o vznesení obvinenia voči navrhovateľovi, následne bola voči nemu podaná prokurátorom obžaloba a trestné konanie skončilo tým, že navrhovateľ bol spod obžaloby oslobodený. Z uvedeného mal za preukázané, že na úseku trestného konania, ktoré začína vydaním uznesenia o začatí stíhania a je zavŕšené podaním obžaloby, vykonávajú svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ policajného zboru, ako aj prokurátor, preto vo veci náhrady škody spôsobenej na úseku trestného konania orgánom verejnej moci, ktorý koná v mene štátu, považoval Generálnu prokuratúru SR. Odporkyni Slovenskej republike, zastúpenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky preto aj uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi náhradu škody vrátane nemajetkovej ujmy. Predmetné rozhodnutia v rámci trestného konania síce neboli zrušené v procesnom postupe, avšak v tejto súvislosti okresný súd poukázal na ustálenú judikatúru

(rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4M Cdo 15/2009). V prejednávanom prípade Krajský súd v Trenčíne navrhovateľa oslobodil spod obžaloby, keďže skutok, ktorý mu bol kladený za vinu, nie je trestným činom. Trestné stíhanie voči navrhovateľovi bolo nezákonné a všetky rozhodnutia vydané pred oslobodením spod obžaloby je tak možné považovať za nezákonné. Okresný súd považoval nárok navrhovateľa za dôvodný. Pokiaľ ide o výšku nároku, a to náhradu škody titulom trov právneho zastúpenia v trestnom konaní (v celkovej výške 1.368,75 €), ktoré bolo vedené nezákonne, tieto pozostávajú z trov právneho zastúpenia na jednotlivých úkonoch, ako aj trovách cestovných nákladov, ktoré trovy právneho zastúpenia vyplatil navrhovateľ svojmu právnemu zástupcovi dňa 02. 03. 2010. Mal za preukázané, že uvedená suma vošla do účtovnej evidencie advokáta, keďže bola zaevidovaná v rámci účtovníctva právneho zástupcu ako príjem do podnikania v rámci úhrady č. 10HP0026. Súd preto náhradu škody v celkovej výške 1.368,75 € priznal navrhovateľovi v zmysle ust. § 18 ods. 1 Zákona o zodpovednosti. V prípade náhrady nemajetkovej ujmy priznal navrhovateľovi sumu 2.000 € za vzniknuté obmedzenia, ktoré musel znášať počas trestného konania a vo zvyšku návrh zamietol. Pri rozhodovaní o priznaní nemajetkovej ujmy rozhodoval v zmysle § 17 Zákona o zodpovednosti, keď prihliadal tak na osobu poškodeného, jeho doterajší život, prostredie, v ktorom žil a pracoval, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom a spoločenskom uplatnení. Podľa názoru súdu, iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu, a preto u navrhovateľa mal za splnené predpoklady pre priznanie nemajetkovej ujmy, keďže trestné stíhanie vážnym spôsobom a dlhodobo pôsobilo negatívne na kvalitu života navrhovateľa v jeho súkromnom aj v spoločenskom uplatnení. Výšku priznal aj s prihliadnutím na tú skutočnosť, že negatívne pôsobenie trestného stíhania u navrhovateľa trvalo dlhšiu dobu, avšak postupne došlo, hlavne po právoplatnom skončení trestného stíhania, k zmierneniu prejavov tohto negatívneho pôsobenia. Na záver konštatoval, že na strane odporkyne - Slovenskej republiky v jej mene vystupovali viaceré orgány verejnej moci, avšak súd zaviazal na zaplatenie náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy len Slovenskú republiku, v zastúpení Generálnou prokuratúrou SR ako príslušným orgánom, a preto nebolo potrebné procesne zamietať návrh voči ďalším orgánom, a to Ministerstvu spravodlivosti SR a Ministerstvu vnútra SR, keďže v danom prípade na strane odporcu vystupovala len Slovenská republika, ako účastník konania a jednotlivé štátne orgány v konaní vystupovali len v jej mene, kde však pasívna legitimácia svedčila výslovne v prospech Slovenskej republiky, ktorú zastupoval príslušný orgán, a to v danom prípade Generálna prokuratúra SR.

O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 3 O. s. p., keďže výška plnenia závisela od úvahy súdu.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie odporkyňa Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1, veta prvá, OSP). Navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti, t. j. vo výroku, ktorým bola odporkyni uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody vo výške 1.368,75 € a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2.000 €, ako aj trovy konania, zmenil a návrh navrhovateľa v tejto časti zamietol. Odvolanie odôvodnila tým, že okresný súd sa dopustil pochybenia, keď konštatoval príslušnosť na konanie v mene štátu u Generálnej prokuratúry SR, ktorá má byť jedným z orgánov oprávneným konať za štát. Poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby platí právna fikcia nezákonnosti výlučne pre uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia konkrétnej osobe, avšak na druhej strane takáto fikcia neplatí vo vzťahu k uzneseniu prokurátora o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Nie je preto podľa nej možné považovať uznesenie prokurátora o zamietnutí sťažnosti za nezákonné rozhodnutie, preto výlučným legálnym zástupcom Slovenskej republiky v danom prípade je Ministerstvo vnútra SR. Odporkyňa, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR preto namietala, že v danej veci nebolo možné aplikovať § 4 ods. 1 písm. l) Zákona o zodpovednosti platného ku dňu vydania napadnutého rozsudku, nakoľko žiadosť na predbežné prerokovanie nebola podaná na viacerých príslušných orgánoch a o návrhu na predbežné prerokovanie nároku sa neviedlo konanie predpokladané citovaným zákonným ustanovením.

Ministerstvo vnútra SR v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhlo, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v celom rozsahu potvrdil, nakoľko okresný súd dostatočne správne právne posúdil vec a s výrokom rozsudku súdu, ako aj s jeho odôvodnením sa plne stotožňuje.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že s odvolaním odporkyne nesúhlasí a navrhuje rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdiť, nakoľko ho považuje čo do výroku za vecne správne. Opätovne poukázal na to, že po úprave návrhu na začatie konania označil tri ústredné orgány verejnej správy, ktoré zodpovedajú za škodu jemu vzniknutú voči štátu. Mal za to, že ak v právnom poriadku SR ako subjektu práva a povinností je v zmysle Zákona o zodpovednosti ustálená objektívna zodpovednosť štátu, potom nie je možné súhlasiť s tvrdením odvolateľa o nesprávnosti prvostupňového rozhodnutia pre rozpor s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Sporným teda zostala otázka, do sféry ktorého orgánu verejnej moci spadá zákonnosť nielen rozhodnutí, ale aj celého konania. Nesúhlasil s názorom odvolateľa o tom, že oslobodzujúci rozsudok nezakladá fikciu nezákonnosti uznesenia prokurátora o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia. Aj uznesenie prokurátora, ktorý zamietol jeho sťažnosť proti nezákonnému uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia je preto potrebné považovať za nezákonné. Považoval za v rozpore s ústavnou zásadou materiálneho právneho štátu vyžadovať od občana štátu, aby riešil spory medzi ústrednými orgánmi verejnej moci, a tým sa mu obmedzoval prístup k spravodlivosti.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 1, 2 O. s. p.) rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku, ktorým okresný súd uložil odporkyni Slovenskej republike, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody vo výške 1.368,75 € a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2.000 €, ako aj v súvisiacom výroku o náhrade trov konania, podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil ako vo výroku vecne správny.

Výrok, ktorým bol návrh navrhovateľa vo zvyšku okresným súdom zamietnutý, nebol napadnutý odvolaním, preto v zmysle § 206 ods. 2 O. s. p. zostáva nedotknutý.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p..

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia je koherentný a jeho argumenty podporujú príslušný záver o dôvodnosti nároku navrhovateľa. Obsah predmetného odvolania je takmer zhodný s obsahom písomného vyjadrenia, resp. podaní odporkyne Slovenskej republiky, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, a preto samotné odôvodnenie rozhodnutia vo vzťahu k jej námietkam je úplné. Odporkyňa, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR v odvolaní neuvádza žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené prvostupňovým súdom.

Okresný súd správne ustálil, že navrhovateľ sa domáha náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a správne pri rozhodovaní vychádzal zo zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

Právo na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím je možné uplatňovať len voči štátu, a ako správne konštatoval aj okresný súd, v mene Slovenskej republiky mal ako ústredný orgán štátnej správy, v mene ktorej koná, vystupovať Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Zákon o zodpovednosti za subjekt zodpovedný z nezákonného rozhodnutia označuje štát. Právna úprava obsiahnutá v tomto zákone je tak založená na princípe jediného výlučného nositeľa zodpovednosti za škodu, ktorým je štát, ktorý zodpovedá za škodu spôsobenú pri výkone svojej exekutívnej funkcie. Štát je teda subjektom zodpovednosti za škodu a zákon vymedzuje orgány, z činnosti ktorých pri výkone verejnej moci mohla zodpovednosť štátu vzniknúť. Štát ako zodpovedný subjekt nezodpovedá za seba, ale za subjekt, ktorý škodu, či nemajetkovú ujmu zapríčinil. Tým je orgán štátu alebo orgán spoločenskej organizácie, na ktorú sa preniesli úlohy štátneho orgánu; pretože štát zodpovedá za tieto orgány, ony sami nie sú subjektmi zodpovednostného vzťahu. Okresný súd správne konštatoval v čase vydania

svojho rozhodnutia, že na úseku trestného konania, ktoré začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšené podaním obžaloby, vykonávajú svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ policajného zboru, ako aj prokurátor. Vo veci náhrady škody spôsobenej na tomto úseku trestného konania orgánom verejnej moci preto ako orgán konajúci v mene štátu, prichádzalo v čase rozhodovania prvostupňovým súdom do úvahy tak Ministerstvo vnútra SR, ako aj Generálna prokuratúra SR. V tomto smere sa preto odvolací súd stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu. Keďže z hľadiska určenia, ktorý z týchto orgánov je v tom - ktorom prípade orgánom konajúcim v mene štátu, bolo v čase vydania rozhodnutia prvostupňovým súdom rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ si uplatnil svoj nárok, resp. predbežné prerokovanie nároku na Ministerstve spravodlivosti SR dňa 27. 07. 2007. Ministerstvo spravodlivosti SR však uvedený návrh odstúpilo na vybavenie Generálnej prokuratúre SR, ktorej prišiel tento návrh dňa 09. 08. 2010 a o uvedenom nároku Generálna prokuratúra SR rozhodla dňa 17. 09. 2010 (podaním XV/5 Spr. 66/10 - 9), v ktorom jednoznačne konštatovala, že „po zadovážení a preskúmaní kompletného na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu bolo namietané uznesenie vyšetrovateľa policajného zboru, ktorým bolo podľa § 206 Trestného poriadku vznesené obvinenie proti navrhovateľovi v súlade so zákonom.“ Mala za to, že vykonané dokazovania, zabezpečené dôkazy do momentu vydania tohto rozhodnutia poskytovali dostatočný základ pre určenie, že došlo k spáchaniu trestného činu a tohto sa s vyššou mierou pravdepodobnosti dopustil práve navrhovateľ. Následne konštatovala, že i podaná obžaloba na obvineného bola v súlade s Trestným poriadkom a toto konštatovanie je možné vyvodiť z postupu súdu. Uviedla: „Ak by súd v rámci preskúmania obžaloby podľa § 241 Trestného poriadku dospel podľa jej obsahu a obsahu spisov, že sú tu okolnosti uvedené v § 215 ods. 1 Trestného poriadku, trestné stíhanie by zastavil. V danom prípade súd obžalobu ale prijal a rozhodoval po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní.“ Jednoznačne týmto Generálna prokuratúra SR konštatovala, že nezistila nezákonný postup ani žiadne porušenie zákona, a preto žiadosť resp. návrh navrhovateľa na predbežné prerokovanie považovala v plnom rozsahu za neodôvodnenú a túto odmietla. Len v závere Generálna prokuratúra SR konštatovala, že si navrhovateľ môže uplatniť svoj nárok na príslušnom súde v občianskoprávnom konaní. Týmto odvolací súd poukazuje za protirečivé tvrdenie, odvolateľky - Slovenskej republiky, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, ak v odvolaní uviedla, že k žiadnemu konaniu ohľadne predbežného prerokovania nároku navrhovateľa z jej strany nedošlo. Vyššie uvedené citácie z jej rozhodnutia jednoznačne odôvodňujú právny záver, že zo strany Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky k predbežnému prerokovaniu nároku navrhovateľa došlo s tým, že tento nárok nepovažovala za dôvodný, odmietla ho a následne navrhovateľa odporučila domáhať sa uplatnenia práva na príslušnom súde v občianskoprávnom konaní. Až následným ďalším podaním Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 09. 08. 2010 bola žiadosť navrhovateľa o predbežné prerokovanie jeho nároku odstúpená Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky. Okresný súd preto rozhodol vecne správne, ak postupoval v zmysle § 4 ods. 1 písm. l) Zákona o zodpovednosti, a to v čase vydania jeho rozhodnutia.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na zákon č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Zákon o zodpovednosti, a to s účinnosťou od 01. 01. 2013, ktorým došlo k zmene ust. § 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý určoval orgán konajúci v mene štátu. Odvolací súd preto písomne vyzval účastníkov konania k možnému použitiu ust. § 4 ods. 1 písm. b) a písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. v zmysle novej právnej úpravy tohto zákona. Upozornil, že na základe tejto právnej úpravy účinnej od 01. 01. 2013 sa v zmysle dôvodovej správy precizuje príslušnosť orgánov verejnej moci v súvislosti so zodpovednosťou za nezákonné rozhodnutie. Súd je v zmysle § 21 ods. 4 veta prvá O. s. p. povinný bez zreteľa na označenie obsiahnuté v návrhu zabezpečiť, aby za štát pred súdom konal štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi, alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu a konať len s takýmto oprávneným subjektom.

Podľa § 3 ods. 1 Zákona o zodpovednosti účinného od 01.01.2013, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

a) nezákonným rozhodnutím,

b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) Zákona o zodpovednosti účinného od 01.01.2013, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a

1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo

2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

Podľa § 4 ods. 1 písm. f) Zákona o zodpovednosti účinného od 01.01.2013, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Keďže uvedenou novelou (zákon č. 412/2012 Z. z.) neboli dané prechodné a záverečné ustanovenia, a ide o procesnoprávny predpis, ktorý upravuje zastupovanie Slovenskej republiky (§ 4), potom v zmysle zásady lex posterior derogat legi priori pre ďalšie konanie od 01. 01. 2013 sa aplikuje znenie dané novelou - zákonom č. 412/2012 Z. z.. aj pre určenie orgánu konajúceho v mene štátu po 01.01.2013 od uvedeného dňa. Na základe uvedeného odvolací súd konal s Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, ako orgánom konajúcim v mene Slovenskej republiky. Cieľom zákonodarcu bolo v zmysle dôvodovej správy k uvedenej novele potvrdiť a zvýrazniť doterajšiu rozhodovaciu prax súdov, a to precizovaním dovtedy platnej právnej úpravy.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je preto zrejmé, že i v zmysle novely orgánom, ktorý koná v mene Slovenskej republiky je Generálna prokuratúra SR. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky by bolo zodpovedné konať v mene štátu len v prípade, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru, a súčasne prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušného súdu. V prejednávanej veci však prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru a v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu podal. Nebolo ani preukázané, že by vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

Z obsahu spisu je nepochybné, že zo strany štátu - Slovenskej republiky, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky došlo na strane navrhovateľa k vzniku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ak v zmysle platnej súdnej judikatúry platí, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škody zodpovedá, aby každá nemajetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená, a dospel k záveru, že ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/194/2010, 4MCdo/15/2009).

Odvolací súd zároveň konštatuje, že navrhovateľ si dôvodne uplatnil náhradu škody titulom trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, ktoré bolo vedené nezákonne, v celkovej výške 1.368,75 €, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia na jednotlivých úkonoch, ako aj trovách cestovných

nákladov. Uvedené trovy právneho zastúpenia navrhovateľ vyplatil svojmu právnemu zástupcovi dňa 02. 03. 2010 a tieto boli zaevidované aj v rámci účtovníctva jeho právneho zástupcu. Navrhovateľ si dôvodne uplatnil i náhradu škody titulom nemajetkovej ujmy za vzniknuté obmedzenia v zmysle ust. § 17 Zákona o zodpovednosti, keď okresný súd dôvodne pri priznaní nemajetkovej ujmy prihliadal na osobu poškodeného, jeho doterajší život, prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom a spoločenskom uplatnení. V tejto súvislosti odvolací súd zároveň konštatuje, že je viazaný nielen dôvodmi ale i rozsahom odvolania, keď odvolateľ v odvolaní namietal len nesprávne posúdenie orgánu, ktorý má v mene Slovenskej republiky v konaní vystupovať a nenamietal výšku navrhovateľom uplatneného nároku. Odvolací súd sa preto vzhľadom na dostatočne vykonané dokazovania a aj správny právny záver výškou náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy podrobnejšie nezaoberal. Keďže boli naplnené všetky predpoklady pre vznik zodpovednosti odporkyne za škodu, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci v zmysle ustanovení Zákona o zodpovednosti, okresný súd rozhodol v napadnutej časti vo výroku vecne správne, preto odvolací súd v tomto rozsahu rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods.1 O. s. p.

Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti potvrdil i súvisiaci výrok rozsudku okresného súdu o trovách konania, ktorý vecne správne rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 3 O. s. p., keď rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu. Trovy konania boli vyčíslené v súlade s Občianskym súdnym poriadkom a vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Výrok rozsudku okresného súdu, ktorým bol návrh navrhovateľa vo zvyšku zamietnutý, nebol napadnutý odvolaním, preto v zmysle § 206 ods. 2 O. s. p. zostáva nedotknutý.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní. Odporkyňa v odvolaní nebola úspešná, preto jej právo na náhradu trov odvolacieho konania nevzniklo. Navrhovateľovi ako účastníkovi úspešnému v odvolacom konaní vznikol nárok na trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia, a to za jeden úkon právnej služby - písomné podanie - vyjadrenie k odvolaniu v zmysle ust. § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej v texte len „Vyhláška“) vo výške 115,08 € + režijný paušál vo výške 7,81 € (§ 16 ods. 3 Vyhlášky) + 20 % DPH vo výške 24,58 € (§ 18 ods. 3 Vyhlášky). Odporkyňa je tak povinná nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia spolu vo výške 147,47 €, a to na účet jeho právneho zástupcu v zmysle § 149 ods. 1 O. s. p., do 3 dní.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.